Han skal ikke knuse et knekket rør og ikke slukke en rykende veke. Es.42.3

PFN Kontakten

Nr.2 - 2014 Årgang 26 Nyheter fra Prison Fellowship Norge

Omsorg og ettervern, side 5
av Jan-Erik Strand, daglig leder i PFN.

Skape varme i et kaldere samfunn, side 2
av Arne Synnes, sekretær i landsstyret PFN.

Pårørende Linn Cesilie.. side 9
Anbefales sterkt!

Hva er det farligste rusmiddelet? side 3 - 4
av Leiv Holstad fra Maritastiftelsen

Margunn Ebbesen side 6 (H) medlem i Justiskomiteen, deltok på Fengslende Dager 2014.

Ole Christian Lie svarer Ebbesen:
Se side 7 og 8. Hvor det ble av gutta og jentene som fikk hjelp av PFN? Anbefales sterkt!

Fengslende Dager 25 - 27 .09.2015 side 11

Mulig "Restorative Justice" i PFN? side 11

Den insatte. Skapt i Guds bilde? side 10

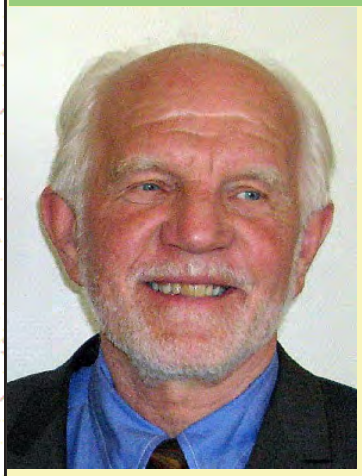
Viktig: Alle våre medlemmer og sympatisører bes sende: Navn, Adresse, E-post og Tlf. nr. til post@pfn.no eller til mobil 930 49 894 / 911 22 533. PFN må oppdaterte listene for å nå deg med aktuell informasjon. Fortell gjerne dette videre til andre som kan tenkes å ville bli medlemmer. Info om PFN finnes her www.pfn.no

PFN Ønsker våre forbindelser en riktig God Jul og et Velsignet Godt Nytt År !

Skape varme i et kaldere samfunn, av Arne Synnes, sekretær i landsstyret.

Om å skape varme i et kaldere samfunn, av Arne Synnes

Vi er gått inn i adventstiden, og vi merker at det er en annen årstid. Selv om det i lavlandet her på Østlandet er lite snø, viser termometeret kuldegrader, veiene er glatte og vi må skrape is av bilvinduene. Det er vinteren som står for døren.

En dame som ble intervjuet i Vårt Land nylig, uttrykte bekymring fordi hun opplevde at samfunnet vårt blir stadig «kaldere». Det hun snakket om var ikke utetemperaturen, men hvordan vi forholder oss til hverandre som mennesker. Hvordan vi forholder oss til dem «som har falt utenfor», og ikke minst i behandlingen av dem som kommer til oss utenfra.

Geir Lippestad fortalte nylig om en erfaring han hadde hatt som forsvarsadvokat. Han var oppnevnt som forsvarer for en romkvinne som var tiltalt for tyveri. Han var i utgangspunktet negativ til henne. Han tenkte at hun er en av dem som kommer hit for å berike seg og dikter opp fantastiske historier om familiens nød. På tross av dette bestemte han seg for å besøke hennes hjemsted. Han fant at alt det hun hadde sagt om fem barn som hadde lite å leve av var helt sant. Han så at myndighetene der ikke ga noe hjelp til denne folkegruppen. Etter at han erfarte dette, ønsket han sterkt å forsvare denne kvinnen som kjempet for å redde sine.

Når en leser avisene, kan en ikke unngå å se ulike utslag av et «kaldere samfunn». Et av dem er det økende antall fattige barn i vårt land. Det dreier seg nå om ca 80 000. Den gangen da Marte Svennerud sa: «Itte noe knussel, æ tek alle sju», var Norge et fattig land, men det var likevel rause mennesker som tenkte som Marte Svennerud. Norge er nå et land med alle muligheter økonomisk og store kunnskaper på mange områder. Men hva er det som har skjedd med hjertene våre? Hver dag når en går i gatene passerer en flere tiggere. Det stikker i hjertet, og av til gir en noen kroner til enkelte for å dempe den vonde følelsen av den himmelropende urettferdighet i dagens fordeling av godene.

I Arendal foregår det for tiden en regulær politisk «krig» om et tiggeforbud. I min barndom var Robin Hood en helt som stjal fra de rike og ga til de fattige. Er jeg blitt sheriffen av Nottingham, og hvem er Robin Hood?

PFN opplever i sitt arbeid andre sider av det kaldere samfunn. Det er et primitivt rop om mer og lengre straffer, og samtidig en mangel på evne/vilje til å inkludere dem som har sonet sin straff.

Når en kommer tett inn på innsatte, forteller de om sviktende omsorg i oppveksten, problemer og mobbing på skolen. Og mange sier at det er som løslatte de opplever den hardeste straffen, de står uten arbeid og økonomisk grunnlag, er forhindret fra å kunne få en bolig, og er uten gode relasjoner til familie og venner. I en slikt «kaldt samfunn» kan veien tilbake til fengselet ofte bli kort.

Jesus ga sterke oppfordringer til å tenke på dem som er i fengsel, men vi må i dag innrømme at det er få av våre menigheter som har evne til å ta i mot og omslutte dem med ekte varme og praktisk omsorg.

Vi går inn i juletiden der vi normalt er opptatt av å glede hverandre, vise større omtanke for andre enn ellers. Det bør tale til oss at de første som fikk motta budskapet om Guds frelse var gjeterne på marken, de som sosialt sett var lavest rangerte i det israelske samfunnet. Kanskje bør vi denne julen tenke hva dette skal bety for hvem vi viser omsorg denne julen, den verste tid i året for dem som er ensomme. Vi vet at naturen som nå dekkes av is og kulde, til våren vil sprenge seg fram med nytt liv og kraft. Kan julen midt i denne kalde vinter tine den is som er i ferd med å legge seg omkring våre hjerter, som det står i julesangen, «gi til du blir rik og varm, rikest på det siste!»

Leiv Holstad fra Maritastiftelsen deltok på "Fengslende Dager" 2014

Prison Fellowship Norge

PFN er takknemlig for Leiv Holstad fra Maritastiftelsen kom og delte fra sine kunnskaper om faren ved bruk av forskjellige typer rusmiddel og hans store engasjement for å hjelpe dem som ofte har en lang vei å gå for å komme ut av sin avhengighet.

Innlegget er gjengitt i Marita-Nytt.

Når vi har foredrag på skolene, spør vi ofte elevene om hva de tror er det farligste stoffet? Vi får som regel mange ulike svar. Heroin, LSD, alkohol, sniffing av lim eller løsemidler, kokain, og lignende. - Dere svarte alle rett! Det var bare et lite presist spørsmål, svarer jeg. Hvilket stoff som er det farligste, avhenger av fra hvilken vinkel man ser det.

Alkohol er det farligste dersom vinklingen er hvilket rusmiddel som forårsaker mest helseskader i samfunnet.

En av årsakene til dette er at alkohol er mer utbredt enn noen av de andre stoffene. Alkohol er også det som fører til de verste fosterskadene. Andre stoffer, bl.a. metadon, heroin og morfin, er også skadelig for barnet i mors liv, men skadene som forårsakes av alkohol, er enda verre enn noe annet rusmiddel.

De som ønsker å legalisere cannabis bruker ofte dette at ”alkohol er det farligste” som et argument for å bruke cannabis. Dette var også mitt beste argument for å røyke hasj da jeg holdt på med det. Det er imidlertid en forskjell på alkohol og cannabis som mange glemmer i farten.. Cannabis og alkohol er bare sammenlignbart når alkohol brukes som et rusmiddel, d.v.s. når man drikker seg full. Flertallet av de som drikker, bruker alkohol som en del av matsortimentet, men det er verken vanlig eller hensiktsmessig å fyre seg et blås eller ta en LSD til maten.

Cannabis (C) og flertallsmisforståelsen (C - hasj, marihuana & cannabisolje)
De som ønsker å legalisere C, henviser ofte til myten at ”nesten alle” ungdommer bruker det. Dette er heldigvis langt fra sannheten! Ifølge SIRUS rapport 5/2009
(Statens institutt for rusmiddelforskning) var andelen ungdom som i årene
2006-2008 oppga å ha prøvd C minst én gang i løpet av siste halvår, omkring seks prosent på landsbasis og 10 prosent i Oslo. Dette betyr ikke at alle disse ungdommene jevnlig ruser seg på hasj. I samme rapport kommer det frem at det var kun tre prosent av 15-20-åringer på landsbasis og fire prosent i Oslo-utvalget, som oppga at de hadde brukt cannabis mer enn fem ganger i løpet av de siste seks måneder.

I en tidligere undersøkelse viste SIRUS at av de som har brukt cannabis mer enn 50 ganger, har 65 prosent også brukt andre stoffer som ecstasy, amfetamin eller heroin. Dette viser klart at en stor prosent av de som bruker cannabis jevnlig, går videre til andre stoffer.

Cannabis og psykisk avhengighet
De som bare har prøvd C et par ganger, har som regel ikke opplevd å bli ruset, for det krever litt trening å lære seg teknikken som skal til for å få i seg nok av stoffet til å bli ruset.

Leiv Holstad fra Maritastiftelsen deltok på "Fengslende Dager" 2014

Det er selve rusopplevelsen som skaper avhengighet ("craving", sug etter mer). Lysten etter å få samme rusopplevelse på nytt, driver C-brukeren videre, men etter hvert, når virkningen ikke lenger er like spennende, åpner mange seg for sterkere rusmidler. Men det er andre stoffer som gir en enda sterkere psykisk avhengighet enn C.

Amfeteminpreparater – det farligste i forhold til psykisk avhengighet
Det som etter min mening skaper den sterkeste psykiske og emosjonelle avhengigheten, er amfetamin, efedrin og kokainbaserte stoffer. Den gang jeg brukte disse stoffene (heldigvis for veldig lenge siden), kalte vi dem med samlebenevnelsen "speed". Det var egentlig en god beskrivelse av virkningen. Man ble "speeda", våken, energisk, idérik og fikk ofte et oppblåst selvbilde. For en som i utgangspunktet hadde et lavt selvbilde, føltes dette veldig behagelig og gjorde at man fikk veldig lyst å oppleve det samme på nytt. Gå gjerne inn på min webside og les bl.a. om noe av baksidene ved dette. Det kanskje mest avhengighetsskapende speedstoffet som er på markedet i dag er metamfetamin. Alle typer rus skaper en psykisk avhengighet, også cannabis, men speed topper listen her.

Opioder - det farligste i forhold til dødelige overdoser. Dersom man tar en for stor dose opioder (morfin, heroin, metadon, og lignende.), er faren stor for å dø på en overdose. Overdoserisikoen øker ytterligere dersom man samtidig inntar andre sentralt dempende stoffer som alkohol, sovemidler, beroligende og andre opioider. GHB er et annet rusmiddel som kan føre til overdosedød.
Sett fra denne vinkelen er cannabis så godt som ufarlig. Heller ikke alkohol, LSD, limsniffing eller kokain, er like farlig som opioder i forhold til overdoser.

Opioder - det farligste i forhold til fysisk avhengighet. Når opioder brukes som et rusmiddel, blir man i løpet av rimelig kort tid både fysisk og psykisk avhengig. Den fysiske avhengigheten manifesterer seg ved abstinenser når stoffet slutter å virke. Også alkohol gir abstinenser (fyllesjuke), men det som gir de verste abstinensene er syntetisk, fremstilte opioder, spesielt metadon og subutex.

Vanlige abstinensreaksjoner er feber, svette, frostrier, skjelvinger, kvalme, muskelsmerter, diaré, uro og søvnproblemer. Det kan minne om sterk influensa. Cannabisbruk gir ingen slike abstinenser, derfor tenker mange at dette ikke kan være så farlig.

LSD - det farligste i forhold til varige mentale skader. Det som gir størst risiko for varige mentale skader (sinnssykdom), er LSD, STP, PCP og lignende. Flere av mine venner fra 60- og 70-tallet ble varig sinnssyke på grunn av dette. Mange av dem tok sitt eget liv.

Sniffing - det farligste i forhold til å ødelegge hjerneceller. Det farligste rusmiddelet i forhold til å ødelegge hjerneceller og andre viktige funksjoner i kroppen er verken alkohol, opiater, cannabis eller speed, men sniffing av lim eller løsemidler.

Er cannabis det farligste rusmiddelet?
Jeg hadde mange gode argumenter for å bruke hasj da jeg var ungdom. Jeg pleide å bli aggressiv og slåss ofte når jeg var full. Hasjen gjorde meg derimot fredelig. Jeg ble heller ikke fyllesjuk av hasjen. Mine gamle venner fikk inntrykk av at jeg hadde blitt et bedre menneske etter at jeg begynte med hasj, noe jeg også brukte mye energi på å fortelle dem. "Dersom vi får alle til å røyke hasj, vil det bli fred i verden", sa vi. Det er nybegynnere som ennå ikke har opplevd baksiden av medaljen som får andre til å begynne.

Det farligste stoffet for en ungdom som ikke er en del av rusmiljøet, er det stoffet hun eller han tror ikke er farlig. Det er ikke mange som blir fristet dersom en neddopa narkoman tilbyr ei sprøyte med heroin. Eller om en psykisk skada person tilbyr LSD eller inviterer til å sniffe lim. Men om en person man kjenner fra før, og som ennå ikke har opplevd baksiden av medaljen, tilbyr noe som "alle", inkludert fagfolk og media, sier ikke er farlig, er faren for at man tar imot betraktelig større. Ecstasy og kokain kan i noen miljøer fungere på samme måte, men de fleste er klar over at dette kan være farlig.

Dersom man tror på det som ofte kommer frem i media at hasj er mindre farlig enn alkohol, ja til og med enn tobakk, er det lettere å la seg lure til å begynne med det.

http://leivholstad.no/om-leiv/pa-leting-etter-mening/2/
Metamfetamin fremstilles gjennom en laboratorieprosess av efedrin og finnes i ulike former og styrkegrader

Omsorg og ettervern

Prison Fellowship Norge

Jeg har besøkt fengsler i mange år. Der treffer jeg interessante mennesker som alle har vidt forskjellige historier å fortelle. Jeg har nok et dårlig utgangspunkt når jeg kommer med Bibelen under armen, tror jeg. De fleste mener vel at "moralens voktere" kommer sikkert på besøk, og det var kanskje dem de minst av alle ønsket å møte, etter å vært fratatt friheten i en lang tid i fengselcella. Den største utfordringer vi har , er derfor å snu førsteinntrykket, og gi de nye vennene våre en godt håndtrykk som vitner om både anerkjennelse og respekt.

Det tar ikke mange minuttene for våre nye venner å få bekreftet om den ekte hjertevarmen for fanger i sin alminnelighet, samstemmer med det gode håndtrykket. Ved å lytte, for deretter å lære om møtene skal bli til felles oppbyggelse og glede og fremgang, kan det hjelpe litt med litt kaker og kaffe, godteri og brus og frukt, slik at omgivelsene kan hjelpe oss til å stifte det fellesskapet som gir oss en naturlig og hyggelig stund sammen. Vi benytter oss derfor av disse enkle hjelpemidlene i samarbeid med fengselet.

Vi møtes i fengslene og i våre felles og private arrangementer utenfor fengslet. Vi ønsker å gi noe av oss selv, og å gi noe til andre som har et behov for fellesskap og vennskap. Respekten vi får for andre, er avhengig av den selvrespekten vi har. Det er et visdomsord som sier "Du skal elske din neste som deg selv", og det setter store krav til selvrespekt for å nå målsettingen vi har med besøkene.

Nå er det vel ikke vennskap og kontakt som på noen måte er målet for fengselsoppholdet, forståelig nok, så vi håper at når vi besøker, kan besøket bli et unntak fra den vanlige hverdagen.

Jeg ønsker gjerne å få bekreftelse fra Bibelen, som sikkert virket fremmed på mange. Jeg leser da eksempelvis om Jesus som også er på besøk. Han får en utrolig kjærlig velkomst fra en absolutt ikke alt for akseptert kvinne i selskapet. For innbyderne av selskapet, som viser Jesus en kulturell korrekt holdning, blir den skremmende kjærlige måten han blir møtt på, til forakt for han, på grunn av, etter deres mening, Jesu dårlige dømmekraft av kvinnen. Vi vet at Jesus kjenner deres tanker og holdninger og underviser dem om at "de som er tilgitt mest, elsker mest", og på den måten korrigerer han "de vellykkede" på en slik måte at selv en fange og vi fra PFN kan føle oss verdsatte sammen.

Vår felles sang og musikk fra både besøkere og fanger

gir oss mulighet til å føre det hvite flagget helt til topps , og de daglige og evige verdier blir etter hvert ivirig samtalt om rundt på langbordet.

Slikt blir det felles respekt og vennskap av, og målsettingen for besøket innfridd.

Jan-Erik Strand

Litt om Medlemskontingent / Støttegaver

PFN takker alle *som betalte medlemskontingent for 2014 og håper enda fler kan bli med i 2015. Kontingent innbetalingene gir oss både økonomisk og moralsk støtte til å forsette å arbeidet for de som trenger oss mest.* ***Takk til faste givere gjennom hele året*** *gir oss forutsigbarhet for driften. Deres midler blir brukt til formål som fremmer arbeidet blandt fangene. PFN takker dere aller hjerteligst ved denne anledningen. Medlemsavgift eller gaver – kan innbetales til: Prison Fellowship Norge, Bankkonto: 9791.11.12012, Forsetveien 23, 2010 Strømmen. Medlemsavgift enkeltmedlemmer er kr. 200,- og for familier er det kr. 300.- i året.*

Web adresse:
www.pfn.no

Kom gjerne med bidrag til våre websider slik at de er oppdatert og interessante å lese. Veldig bra om du kan bidra med lokalt fengsels stoff fra PFN sitt arbeide hvorsomhelst i Norge. Mail: post@pfn.no

Margunn Ebbesen (H) medlem i Justiskomiteen, deltok på "Fengslende Dager" 2014

Margunn Ebbesen.

Hun fortalte om Regjeringens og Høyres kriminalpolitiske hovedlinjer. Hun hadde en flott dialog med engasjerte PFN frivillige. Vi takker henne for besøket og PFN ønsker fortsatt ha en god kontakt med det som skjer på Justissektoren framover. **Vi gjengir under et utdrag fra hennes foredrag: "Frivillighet i Kriminalomsorgen".**
Ingvald Viken

I kampen mot kriminalitet, er et aktivt forebyggende arbeid svært viktig. Dette arbeidet må involvere lokalsamfunn, frivillige organisasjoner, idrettslag, skolen og kommunen, i tillegg til politiet og kriminalomsorgen. Kriminalomsorgen skal bygges ut og videreutvikles for å sikre rask, god og effektiv straffegjennomføring. Ved gjennomføring av straff og tilbakeføring til samfunnet, må det sikres at domfelte får en reell mulighet til å leve et liv uten kriminalitet.

God tilbakeføring til samfunnet forutsetter et godt og nært samarbeid mellom flere aktører, engasjerte frivillige og offentlige etater. Øke bruken av frivillige og ideelle organisasjoner i kriminalomsorgen, både under soning og ved tilbakeføring til samfunnet.

«Human kriminalomsorg» – hva betyr dette egentlig? For oss i Høyre betyr det at soningen skal gjennomføres på en måte som kan bidra til at den innsatte kan returnere til et liv uten kriminalitet. Det betyr at straffegjennomføringen i seg selv ikke skal være ekstra belastende, det er frihets berøvelsen som er straffen – ikke at den gjennomføres i nedslitte fengsler uten moderne fasiliteter. Den innsatte har, med de begrensninger som følger av straffegjennomføringen, de samme rettighetene og forpliktelsene som den øvrige befolkningen. Dette gir muligheter, men også begrensninger, for gjennomføringen av straff.

Det er viktig med samvirke mellom ulike aktører for å sikre et best mulig tilbud til den enkelte straffedømte, blant annet innen helse, utdanning og rusomsorg. For å sikre at den enkelte straffedømte får et godt tilbud, er det viktig at de ansatte i kriminalomsorgen har relevant og god kompetanse.

Tilbakeføring er sammenhengen mellom kriminalpolitikk og velferdspolitikk. Arbeidet har tre hovedaktører: Den straffedømte selv, kriminalomsorgen og samarbeidende etater.

I tillegg kommer dere frivillige som bidrar med mer enn det det offentlige kan gjøre. I tilbakeførings arbeidet skal den straffedømte selv ansvarliggjøres og aktivt delta i sin egen rehabilitering. Vi tror dette er viktige skritt for å klare et liv uten kriminalitet etter endt straffegjennomføring.

Det er særlig viktig å ivareta behovene de innsattes barn eventuelt har for oppfølging. I et forebyggende perspektiv er det avgjørende viktig å sørge for tidlig og god oppfølging og at kriminalomsorgen, sammen med for eksempel helse, skole, Nav og sørger for tidligst mulig hjelp. Hovedpunktene til forbedringer: Bedre forebyggende tiltak. Tidligere og tydeligere reaksjon for å hindre unges rekruttering til kriminalitet. Samordning av lokale kriminalitetsforebyggende tiltak (SLT). Frivillige med genuin vilje til å utgjøre en forskjell. Bekjempelse av narkotika generelt og under barnevernets omsorg minske bruken av anabole steroider og narkotika.

Dette er tiltak som regjeringen jobber videre med og som vi håper og tror vil kunne gjøre en forskjell for mange unge der ute. Statsbudsjettet 2014 – gir en økning til frivillighet på 2,5 mill. kroner. Veien videre for kriminalomsorgen er: Å sette mennesket i sentrum. Soningsplasser i utlandet med mere. Ny stortingsmelding kommer i løpet av høsten.

Ole Christian Lie svarer Ebbesen Tema: "Fra soning til forsoning!"

Vi fikk spørsmål på "Fengslende Dager" fra **Ebbesen: "Hvorfor har det gått så bra med deg?"** og **"Hvorfor hun ikke kunne finne de gode historiene?" Andre spurte: "Hvor det ble av gutta og jentene som fikk hjelp av PFN?"** **Jeg ønsker og oppmuntre leserne med de historiene som har skjedd rundt meg i mitt liv, min familie og mitt liv i tjenesten for Gud.**

Jeg kom inn til soning mars 2003 helt nedkjørt, sliten og avhengig av narkotika. Hadde vert på flukt fra politiet i 2 år. Det var under soning i 2004 jeg kom i kontakt med PFN sin fengselsgruppe på Kroksrud med Jan og Anne Lise Strand, Elisabeth Bøhler og Gunnar Skattum med flere.

Jeg hadde noen sår innvendig - da jeg var utrolig skuffet over kristne mennesker fra barndommen av. Jeg kom raskt i samtale med Jan, der jeg la ut hvor dårlig kristne behandlet mennesker. Svaret til Jan overasket meg skikkelig! Han svarer meg at det er jeg helt enig med deg i, de kristne er mange ganger ikke bedre enn dem som er i verden. Jeg ble helt taus av svaret han ga, jeg skjønte at denne mannen var noe uvanlig kristen enn dem jeg tidligere hadde pratet med. Jeg kjente tillit fra første samtale. At de kom inn og ofret så mye for oss gutta der inne, var helt utrolig.

Jeg fulgte opp møtene videre i fengselet og de samlingene de hadde 1. torsdag i måneden på Lillestrøm hjemme hos en som var i fengsels gruppa. Der møtte vi flere som var ferdig sonet, dette gjorde inntrykk på meg.

Når det nærmet seg løslatelsen ble jeg bedt med på møte utenfor og vi skulle møtes lørdagen etter jeg var løslatt. Det var der det startet, jeg reagerte på at de også brydde seg om meg utenfor fengselet.

Etter dette møtet ble vi enige om at de skulle komme opp til Flisa og ha møte der. Hele gjengen kom og det har vært møte på møte siden den gang.

Nå er det 9 år siden. Etter endt soning kom jeg hjem til kone og to barn som den gang var 10 og 12 år gamle. Det var en utfordring å komme hjem til kona og fortelle om Jesus, vi måtte starte helt på nytt sammen, både vi og barna. Det går ikke lang tid før barna og kona tar imot Jesus, og vi ble kalt til tjeneste. Dette ble sterkt for oss som familie, vi begynte å reise rundt sammen med gjengen fra PFN Kløfta og vitnet om frelsen i Jesus og fortalte om det nye livet.

Fredags kafeen startet opp akkurat da jeg ble løslatt og vi begynte vår tjeneste der. Kona ble med og sang, jeg begynte å spille gitar. Begge gutta våre skrev sanger om hva de hadde opplevd når pappa kom hjem fra fengselet.

Det ble en masse møter rund på Østlandet og Sørlandet. På denne måten ble det masse forkynnelse og opplevelser som Guds Ord stadfestet. Det ble godt over 220 møter på 1 og ½ år. Dette ble en viktig start på tjenesten for hele familien.

Vi startet med husgruppe på Flisa som en del av tilbudet i ettervernet. PFN Kløfta var en aktiv pådriver til at det hele tiden var noe vi kunne glede oss til.

Fortsetter side 8.

Fortsatt fra side 7. Det ble møter hjemme hos min mor. Møtene fikk mor og hennes mann til å bekjenne troen på Jesus.

Ole Christian Lie

Gjennom årene har flere i familien tatt imot Jesus som sin frelser. Min yngre bror Jan og hans kone kom også med etterhvert. Det begynte og skje noe der også. I dag er familien troende og den ene sønnen har døpt seg. Barna gleder seg over det de opplever med Jesus i hverdagen. De har jo vært vitne til hvordan troen på Jesus har forvandlet familien.

Jeg har en bror til, som er 1 og ½ år yngre enn meg, som var helt ute å kjøre på narkotika. Han var en bekymring for hele familien og ville ikke høre på noen av oss.

Det var leit og se hvordan det gikk nedover med han og familien hans. De rota det til, mista barna, skilsmisse osv. Jeg tenkte at eneste løsningen for han er Jesus. Jeg hadde aldri trodd at den dagen skulle komme. Men etter noen måneder i fengsel begynte han å be til Gud, og vi fikk hjulpet han inn på Evangeliesenteret. Der var han noen måneder før han flyttet til Flisa i nærheten av der vi bor. Gud svarte på bønnen til barna i familien vår!

Det var på Østerbo sommeren 2012 på landsstevnet til Evangeliesenteret. Guttene hadde vært fremme til forbønn for onkel Dagfinn. De kom gående over plassen og fortalte ivrig at nå hadde de vært fremme til forbønn for onkelen. Onkelen kom inn på Evangeliesenteret før jul samme år!

Jeg må bare takke Gud for at jeg kan dele troen med familien min slik vi gjør.

Uten det, hadde det vært umulig å stå så aktivt i tjenesten som jeg og kona mi gjør. Dette er noe av svaret jeg kan gi på hvorfor det gikk så bra med meg!

Hvor det blir av dem vi hjelper? Da jeg hørte spørsmålet komme fra salen på Fengslende Dager kunne jeg gått opp og fått frem flere innsatte og tidligere innsatte. Jeg tenkte på at jeg var jo der, som tidligere innsatt, sammen med kona mi og den ene sønnen min. Broren min som har fått hjelp av PFN var der sammen med oss og satt i salen. Ute på gangen satt en tidligere innsatt som jeg sonet sammen med i 2005, som det også har gått bra med.

I tillegg til dette er det flere innsatte som vi følger opp gjennom fengsels arbeidet med sikte på ettervern. Siden jeg ble løslatt i 2005 har regionen fulgt opp 19 personer aktivt i ettervernet, hvorav jeg personlig har fulgt opp flere av dem. Det har vært ulike oppgaver som bolig, sosialt, oppfølging av NAV, rettsaker, flytting, reparasjoner, økonomi osv.

Av disse som har benyttet seg av PFN sine tjenester, er det bare 3 personer som vi ikke har løpende kontakt med.

Det er mange som er i fellesskapet og klarer seg veldig bra uten PFN sine tjenester. Kun to av disse har pådratt seg nye saker.

Så til dere der ute!

Ikke tvil på at dere er med på å hjelpe de innsatte i fengslene. Det er når alle bidrar litt, at vi får hjulpet de som trenger det.

Linn Cesilie og hennes pappa

Erfaring fra pårørende, Linn Cesilie

Jeg hadde én assossiasjon til Prison Fellowship, og det var fengsel. Det eneste jeg visste var at det hadde hjulpet onkelen min, Ole da han ble løslatt fra fengselet. Jeg visste lite om hva arbeidet faktisk går ut på og hva det kan bety for mennesker. Ikke bare for de innsatte, men også for de rundt.

Det var ikke før høsten 2013 at jeg fikk kjennskap til organisasjonen fra en helt annen side.

Jeg har gjennom hele barndommen hatt et vanskelig og turbulent forhold til pappaen min. De siste årene har inneholdt mange ting som er vondt å tenke på. Det har vært en barndom preget av mye redsel, frykt, skuffelser og sinne på grunn av at pappa har hatt rusproblemer i forhold på grunn av at pappa har hatt rusproblemer i forhold til narkotika, men også alkohol.

Jeg har til tider vært så redd for pappa, da jeg ikke hørte noe fra han, at jeg begynte å bekymre meg for om han i det hele tatt var live. Jeg visste virkelig ingenting. Ikke hvor han var, ikke hvor han bodde, om han i det hele tatt hadde noe sted å bo. Jeg visste ikke om jeg noen gang fikk se han igjen.

Det er klart at det gjør noe med et barn og leve med dette. Jeg hadde masse katastrofetanker hver eneste dag. Selv om jeg innerst inne visste at han aldri mente noe vondt med det. Jeg tvilte heller aldri på at han var glad i meg, men jeg var bare så veldig lei meg, fortvilet og redd at tvilen innimellom snek seg inn i tankene mine.

Allikevel har vi hatt et sterkt bånd hele veien, som har gjort at jeg alltid har visst at jeg betyr mye for han.

Det har også vært gode tider hvor vi har hatt veldig fine stunder og mye moro sammen. Det er jo disse gode minnene som har gjort det ekstra vondt i de dårlige periodene.

Fredags-kafeen til PFN Kløfta ble et fint møtepunkt, og det var et sted vi kunne være utenfor fengselet med mennesker som visste hva både pappa og jeg gikk igjennom.

Jeg husker første gangen jeg var der sammen med pappa. Jeg fikk høre fra andre hvor godt det var og se meg og pappa sammen igjen. Det var lovsang, bønn og det var andres historier. Jeg slet med å holde tårene tilbake store deler av kvelden. Det var en så utrolig god atmosfære, og ikke minst en god følelse å være der sammen med pappa, onkelen min, Ole og tanten min, Renate. Familien min med andre ord, som også har gått igjennom mye av det samme.

Det at jeg får være med å bidra på disse møtene med sanginnslag, blir på en måte min måte å si takk på. Musikken er noe jeg og pappa deler som en veldig stor felles interesse, og jeg vet at det gleder så mange.

Jeg, personlig har alltid vært kristen, og det er så fantastisk å se hva Gud kan gjøre med mennesker som velger å ta ham inn i livet sitt. **Nå er jeg så stolt over å være datteren til akkurat pappaen min**, og ikke minst av hva han har fått til med hjelp av broren sin og Prison Fellowship. Det er så fint å se hva de gjør for at pappaen min skal klare å holde seg på rett vei i tiden etter løslatelse. Jeg vet at det er en enorm trygghet å ha for han.

Jeg vet ikke hvor mange ganger jeg ble fortalt at jeg måtte akseptere at jeg ikke kunne forandre på han, selv om det var mitt største ønske. Jeg skjønte det, men allikevel ventet jeg. Var jeg for naiv som håpet at ting kunne bli annerledes? Jeg fikk også høre at jeg heller burde være sint på han, og slutte å være lei meg. Men ingenting av det som skjedde kunne forandre på hvor glad jeg er i han. Jeg hadde han i hjertet mitt, men det var allikevel en del av meg som manglet. Et tomrom som bare pappa kunne fylle igjen. Det skar i hjertet mitt hver gang noen nevnte navnet hans. Det forplantet seg en diger klump i halsen som jeg ikke var i stand til å svelge, mens øynene mine fylte seg meg vann. Det var ikke få tårer jeg gråt for pappa i skjul. Selv om jeg forsøkte å tenke realistisk, hadde jeg et skjørt håp om han skulle komme tilbake, eller at han skulle forandre seg.

Jeg ga aldri opp. Jeg sluttet aldri å håpe. Jeg visste alltid at han hadde det i seg - om han bare fikk hjelp til å bryte den vonde sirkelen.

Da jeg fikk vite at pappa satt i fengsel, så jeg først på det som noe fryktelig negativt, og ble veldig lei meg. Jeg tenkte at dette ikke kunne bli verre. Da brevet fra han dukket opp i postkassen, visste jeg ikke hvordan jeg skulle reagere. Jeg har sjeldent kjent på så mange følelser på en gang, men mest av alt ble jeg naturligvis glad for å høre fra han. Jeg fikk etter hvert tenkt meg om, og da dukket det et håp om at, det at pappa satt i fengsel, ville forandre noe. Jeg vet at det ikke var lett for pappa heller og skulle sende meg et brev fra fengselet etter så lang tid, men er det noe jeg kan skrive under på, så er det at man ikke alltid klarer å snu før man har nådd bunn.

Fengsel er ikke nødvendigvis noe negativt. Noen ganger er det kanskje det som må til for å kunne klare å skape en forandring. **Prison Fellowship sitt ettervern har gitt meg pappaen min tilbake.** Helt rusfri. Både han og jeg har kommet styrket ut av det, og vi har aldri hatt et bedre forhold. Jeg er evig takknemlig for at ettervern finnes.

Følgende artikkel stod på trykk i PFN Kontakten Nr.2 fra 2011. Den kan leses igjen i dag. På www.pfn.no finner du nesten alle tidligere utgivelser av "PFN Kontakten" tilbake til 1989. Mye interessant lesestoff. I disse dager arbeider PFN med å få skannet inn eksemplarer som måtte mangle. Vet du om et papir eller digitalt eksemplar som mangler, er det fint om PFN kan låne det av deg. Vi kopierer det og du får det tilbake igjen. Da kan flere få gleden av å lese det på nytt.

Den innsatte
– skapt i Guds bilde?

Arne Synnes

Familien vår feiret i noen år "Alternativ jul" sammen med uteliggere og ensomme i Oslo, det var flere hundre av dem. Et år var det en kar som startet med å lage "kvalm" fra han kom inn døren, og han fortsatte med det. Utseende hans var like uflidd som oppførselen. Jeg husker jeg tenkte at deg kan jeg ikke ha noen positive følelser for. Om kvelden gikk vi rundt juletreet, og da ringene løste seg opp. stod det en mann midt på golvet og gråt. Det var han. Jeg gikk bort og holdt rundt han, og da sa han: " Det er jul og jeg står bare her og er full!" Han bar på en sorg over et liv som ikke hadde blitt som han ønsket.

Siden har jeg ofte måttet minne meg selv om at en ikke skal være for snar til å dømme om hva som bor i et menneske. I de siste årene med besøk på Ila fengsel har jeg møtt mange som bærer på en sorg over liv som har sporet av og ble annerledes enn både Gud og de selv ønsket. Det vil alltid være slik at et hvert menneske bærer et ansvar for sitt eget liv, men når en etter hvert blir kjent med deres historier, er det sannelig mange andre som bærer stort ansvar. Da slutter en å snakke om "de kriminelle". Det dreier seg egentlig om at en har vært heldigere enn dem.

Barnevernet har den siste tiden vært i søkelyset, ikke bare pga av grove overgrepssaker, men også fordi det i så altfor mange tilfeller reageres for sent på omsorgssvikt. Arbeidet i barnevernet er vanskelig, men vi kan ikke å akseptere at så mange av "mappebarna" blir gjenstand for tilfeldig behandling i et upersonlig byråkrati, eller at de blir overlatt til innleide konsulenter med høye honorarer og med liten forpliktelse til oppfølging over tid.

Hva har dette med fengselsarbeidet å gjøre? Svært mye! Det er i stor grad barn med en slik bakgrunn vi gjenfinner i fengslene, i alle fall om vi snakker om norske innsatte. Jeg har ingen vitenskaplig korrekt statistikk å vise til, men om vi ser samlet på dem som har opplevd grov omsorgssvikt/ overgrep i barndommen, blitt mobbet på skolen, har hatt læreproblemer eller av andre grunner sliter og kanskje dropper ut, er jeg overbevist om at vi gjenfinner bakgrunnen til flertallet av norske innsatte.

Heldigvis er det ikke slik at alle med en vanskelig bakgrunn havner i fengsel. Menneskets ressurser er store til å kjempe seg gjennom vanskene, men vi har som enkeltmennesker og samfunn et ansvar for tidlig å prøve å fange opp dem som ikke makter det alene. For mange av dem som har havnet bak murene er det derfor i stor grad et spørsmål om rettferdighet når det gjelder å få en mulighet til å bli rehabilitert og delta som vanlige samfunnsborgere.

I politikken snakkes det for tiden mye om "verdighet". En vil at eldre som har problemer med å greie seg selv skal få oppleve en verdig alderdom. Vi vil at funksjonshemmede skal bli behandlet med respekt, at asylsøkere og flyktninger med ulik bakgrunn og rase skal bli behandlet på en verdig måte.

Vi har lært at vi alle er skapt i Guds bilde med en ukrenkelig verdi, men allikevel skjer det hele tiden at menneskeverdet krenkes. Det skjer også med innsatte i fengslene våre. Den enkle løsning er å stemple dem som kriminelle og bure dem inne lengst mulig så samfunnet ikke blir utfordret av dem. Dette er i stor grad holdningen i USA. Der havner 10 ganger så mange i fengsel regnet som andel av befolkningen i forhold til det som skjer i Norge. Vi har som samfunn et ansvar for å motvirke slike holdninger ,målet for soningen bør være å bygge de innsatte opp som mennesker. Det mangler dessverre mye på det i dag. Hver gang den innsatte låses ut og inn av sin celle blir han "krympet" litt. Hva så med den respekt de møtes med? Holdningen hos de ansatte er nok svært forskjellig, men det blir nok lett slik at selv de med best intensjoner blir en del av et system som trykker mennesker ned. Jeg fikk for noen år siden et brev fra en innsatt jeg hadde lovet å besøke. Det sluttet med: "Takk for at du vil besøke en person som meg!" Han var mest av alt trykket ned av det gale han hadde gjort. Jeg tror jeg gjennom besøkene hjalp han til å se på seg selv som verdifull, også han et menneske skapt i Guds bilde. Et menneske som er uten følelse av egen verdighet , vil lett gi tapt for livets vanskeligheter. Det er derfor det er så viktig å se menneskene bak murene og ikke kollektivt kalle dem "de kriminelle"

Noen vil si at dette er naivt. Ja, det er det. Det har jeg lært av Mesteren som møtte alle slags mennesker (også de kjepphøye) med respekt. Han sa til røveren på korset. I dag skal du være med meg i paradis!" Han fikk lov å dø med guddommelig verdighet. Hvis vi kan hjelpe de innsatte til å leve med verdighet, da kan vi stryke spørsmålstegnet i overskriften.

Fengslende Dager, reserver 25 - 27 .09.2015

HAUGETUN FOLKEHØYSKOLE Haugetunveien 3 1667 Rolvsøy / Fredrikstad

Bildene er fra "Fengslende Dager" 2014 på Langesund

PÅMELDING / SPØRSMÅL rettes til:
91122533 **ingvald.a.viken@gmail.com**
93049894 **post@pfn.no**

Informasjon om program & priser finner du på www.pfn.no når det foreligger. Lokalitetene er bedre enn tidligere år. Handicapvennlig, Gode buss / tog forbindelser. Stedet er nær skogen med flere turløyper.

*** ** * ** ***

Et "Restorative Justice" program i PFN? Drøfting i Landsrådet.

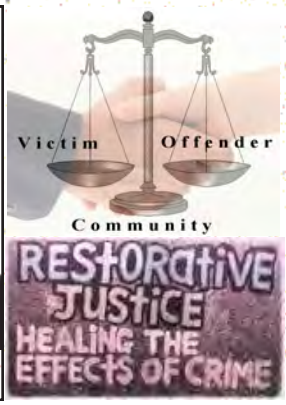
Internasjonalt (nå i 35 land) driver PF et "samtaleprogram med innsatte" (Sycamore Tree Project", STP) med temaer knyttet "skyld, offer, skam, ansvarliggjøring og forsoning".

I Norge har vi sett nærmere på den nederlandske utgaven av STP, kalt SOS.

I Landsrådsmøtet 18. november ble opplegget drøftet. Noen landsråds medlemmer har gitt uttrykk for at dette programmet kan passe godt inn under norske forhold også.

Styreleder Ingvald Viken

Utfordringene er

- Skaffe og skolere kursledere.
- Fullføre/fornorske den nederlandske Håndboken
- Avklare samarbeid med aktuelle fengsler, i første omgang for å kunne få anledning til å teste ut et pilotprosjekt

Lederen i Halden Fengsel, Are Høidal, kom innom landsrådsmøtet for å få en første orientering om SOS-programmet.

Det planlegges at en representant fra PF Nederland skal komme til Norge i slutten av januar for å orientere nærmere om erfaringene der. Da håper vi at flere mulige samarbeidspartnere kan få anledning til å få et innblikk i hva et slikt program vil kunne gi.

Avsender: PFN, Forsetvn.23, 2010 Strømmen

B

DISTRIBUERT AV POSTEN NORGE

posten

NORGE P.P. PORTO BETALT

Om du ikke ønsker bladet, eller vil anbefale oss en venn å sende det til: send mail til **post@pfn.no** eller sms til 93 04 98 94

Profiler virksomheten !
Sett inn en annonse i
"PFN Kontakten"

Linstad
Consult

Gjensidig Byggtjenester AS

Gjensidig Byggtjenester AS

Prosjektledelse
Prosjektadministrasjon
Eiendomsutvikling

Ta kontakt med PRISON FELLOWSHIP NORGE:

- ☐ **Jeg har spørsmål, ønsker hjelp, rådgivning eller annet.**
- ☐ **Jeg vil være medlem i Prison Fellowship:**
  Enkeltmedlem kr. 200,- pr. år, familie kr. 300,-
- ☐ **Jeg kan tenke meg være med som medarbeider i eller utenfor i brevenn.**
- ☐ **Jeg vil delta i bønn for arbeidet.**
- ☐ **Jeg vil kontaktes om mulighetene for å bidra økonomisk, med gaver eller dugnad.**
- ☐ **Alle medlemmer får "PFN Kontakten" i posten. Sett kryss, så får du den istedet på mail og PFN sparer papir, miljø og porto.**

Navn:_____

Adresse:_____

_

Postnr:_____ **Sted:**_____

Mobil:_____ **E-post:**_____

Tips: Her kan du se inspirerende videoer fra PF sitt arbeid rundt i verden: **www.theprisonyard.org**

Bankkonto drift: 0539.33.92772

Bankkonto gaver og medlemsskap:
9791.11.12012
IBAN: NO92 9791 11 12012 BIC (Swift-adresse): DNBANOKK

E-Post: post@pfn.no

Post Adresse:
PFN c/o Jan-Erik Strand,
Forsetvn.23, 2010 Strømmen
Telefon: 93 04 98 94
Org. nr: 979658184